

skal jeg bemærke, at hvis det vedtages, skal man ikke alene, naar Femaaret er gaaet, bedømme, om vedkommende Fattige har Formue, men ogsaa om han ikke maasse har en saadan Indtægt, at han er i Stand til i det Mindste i Løbet af en længere Tid at afbetale sin Gjæld. Det er dette, vi have ment, ikke burde tages med. Vi have ment, at den Dag, de 5 Aar ere gaaede, skal han kunne møde og sige: Nu har jeg holdt mig i 5 Aar, og saa spørger man ham, om han har Formue, enten han nu selv har tjent den, eller han har faaet den ved Arv eller har vundet den ved at spille i Lotteriet; thi i saa Fald er det rigtigt, at han betaler, men skulde det ikke være Tilfældet, skal man, selv om man kunde sige til ham: Det er i Grunden en ret ordentlig Indtægt, Du har nu i Modsatning til tidligere, ikke fordr, at han skal betale, thi man veed jo nok, at med den større Indtægt stige ogsaa Kravene til Livet. Jeg er enig med den ærede Ordfører i, at naar en Mand kommer i en saadan Stilling, at han virkelig kan betale sin Gjæld til Fattigvæsenet, vil han ikke undlade det. Han vil sige: Nu ere mine Forhold saaledes, at jeg kan betale det tilbage, som jeg har faaet, idet jeg har faaet en stor aarlig Indtægt, og selvfølgelig gjør jeg det. Skulde vi opstille Regler, vilde det, som den ærede Ordfører fremhævede, være tvivlsomt, hvor Grændsen er for, hvad der er nødvendigt til en Families Underhold paa de forskellige Steder; det vil altsaa være et relativt Begreb. Jeg skal kun sige overfor den ærede sidste Taler, at jeg tror rigtignok, at vi have havt lidt Uheld med Affattelsen af det sidste Stykke af Forslaget under Nr. 5 til § 4. Det er meget rigtigt, at der ikke bør staa, at der skal ske Appel til Overøvrigheden, men der bør staa Amtsrådet eller dets Formand. Det er den Slags Bemærkninger om Ændringer, som man kan tage Hensyn til. Overfor det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgfreds (P. Holm) vil jeg sige: Ja, det er ganske vist, at her er slaaet betydelig af, men det er gaaet her som under alle Forhold, hvor der ikke have Middel til at kunne faae noget Bedre; dersom vi havde havt en eller anden Holdhage i den modsatte Side her i Thinget eller i det høit-ærede Ministerium, hvorved vi kunde faae dem til at gaa ind paa Mere, ja, det er en anden Ting, men den, som staaar paa det Bestaaende, er den Stærkste, og nu staaar altsaa den Side paa det Bestaaende, og vi have intet Mittel uden Overtalelser til at kunne naae dette. Saa siger jeg i dette Tilfælde, og især naar Alle ere enige om, at Ændringsforslaget under Nr. 3 er af en

saadan Betydning, at man maa se at faae det ført igjennem, saa maa vi nok nøies med det. Nu siger det ærede Medlem: Ja, men Udvalgets Flertal har stillet sig anderledes tidligere; ja, det er ganske vist, vi have tidligere været inde paa Lovforslagets § 1, ganske vist med væsentlige Ændringer, men da det blev os bethdet fra modsat Side, at en Vedtagelse af denne Paragraf vilde have til Følge, at vi heller ikke kunde faae § 3, saa vare vi enige om, at det var bedst, at vi toge § 3 og offrede § 1. Med Hensyn til § 2 i hans Lovforslag, var han jo selv enig med os i, at § 2 skulde udgaa, idet han jo sammen med os har været med til at bringe Forslaget om Hjælpekasser frem, gennem hvilket han og vi have haabet at komme til at understøtte Folk netop i de Tilfælde, som han har tænkt at opnaa gennem § 2. Til det ærede Medlem, som sidst talte, vil jeg kun sige lige overfor den Anke, som han havde mod Affattelsen af § 3, at den tror jeg ikke at vi kunne faae forandret. Han gjorde gjældende, at naar der er et Menneſke, som bliver sygt, og som ikke trænger til Underhold samtidig, for ham er Læge, Medicin osv. frit, men den derimod, som foruden dette skal have Hjælp til sig og sin Families Underhold, ham maa det ikke regnes som frit, men det bidrager til, at hans Gjæld til Fattigvæsenet bliver forøget ogsaa med det, som gaar til Medicin og Pleie. Men han er heller ikke af dem, som man kan ophjælpe, han er faldet ind paa Fattigvæsenet, og vi kunne ikke faae dem med, som ere paa Fattigvæsenet. Hele Forslaget gaar jo netop udenfor den Klasse; den Klasse, som er paa Fattigvæsenet, gæter Forslaget ikke at hjælpe; men det er dem, som staa udenfor Fattigvæsenet. Angaaende Forslagets Nr. 5, som gaar ud paa, at man nu siger, efter 5 Aars Forløb, skal jeg tillade mig at henholde mig til den ærede Ordfører; men jeg skal dog tilføie, at jeg tror, at saa at sige det store Flertal i Udvalget staaar ogsaa paa 2 Aar og mener, at 2 Aar vilde være det Rigtigste; men naar 2 Aar ikke er til at føre igjennem, skulle vi saa lade denne meget vigtige Bestemmelse under Nr. 3 falde, begrundet i, at man ikke kan naae de 2 Aar? Jeg drifter mig til at sige, at jeg saa virkelig vilde opgive dette og gaa til 5 Aar, saa meget mere som denne Paragraf kommer til at give Sogneraadene — hvad den alt er kommen til ved flere Udtalelser her i Salen — en Mindelse om, at de have Ret til at østergive, og jeg tror, det vil blive fulgt meget mere i Fremtiden. Naar dette Lovforslag vedtages, sige mange Sogneraad: vi ville ikke vente til 5 Aar, saa